

Podmaniczky Szilárd

Elvetemült naplók (á.)

Nagy vörös fény kerekedett, a pornál finomabb szemek forogtak benne, néha alig észrevehetően megvillant, a színe nem változott, inkább csak megdobbant, súlytalanul hömpölygött a határ nélküli vörös fénygömb, mintha csak utcai lámpa fényénél a lámpahőtől megfordult hópihék, aztán följebb emelkedett, megállt, és óriási, erős lendülettel talán egy fél centit közeledett. Kávé szagát éreztem, egy dupláját, ami fölött éppen csak meggőzölték a cukrot. Elfordultam, ernyőt próbált összecsupni a szél. Lélegzetelállító; szavak fodrozódtak a számban, melyek lassan sűrű nyállá álltak össze, erős köpetté, amely ha fület ér, csak süket duma. A vörös fény belekezdett: néhány fényörvényre bomlott, piros fényörvényre, a tölcéserek átfúrtak egymáson, mintha semmiről nem tudnának, se egymásról, se rólam, hát akkor miről, semmiről; megnyikordult az egyik, aztán a másik is, már lassabban forogtak, a kávé szaga elszállt, a cukrot lenyelte valaki, megállt az első, nevezzük így, leestek, aztán sorban a többi, leestek, megálltak, a kövön heverték az álló fényörvények. Kúpba raktam egymásba csúszva és a mellkasomhoz szorítottam őket. Nyár este volt, fekete, mellzsebes pólót viseltem, szűk guminadrágot, amelynek szárait párhuzamosan levágva-fogyasztva egyre több parittyát készítettem, gondolva, a parittyákat új guminadrágra cserélem, és leülök ide, ahol most állok, mellkasomnak szorítva az összecsupított kúpfényeket. A mellkasom meleg és vörös lett, mint akin izzó holtak kelnek át, aztán lehűlt minden, fagyos lett, dermesztő, letörtem magamról a kemény kúpcsoveket, és elhajítottam mind a francba, hogy talán ott, ahová kerültek, elbánik velük a pompás (.) erózió.

Kábelek lógtak a számból, valami készüléket szereltem, a piros zsinórt a fekete ponthoz, kéket a zöldre, a sárgán a föld megy át, gondoltam nagyokat pislogva, mint egy lótetű. A délutáni köptető tea és a kábelek íze összefolyt a számban, amit hiába is vizsgálok a tükörben, nem tudok rongyosra csókolni, legföljebb redős lesz, kis hurkák nyomulnak egymáshoz, mint a giliszta hátán, ha horgászni fogok, párás tavaszi hajnalon, összes tulajdonságom elha-

gyom, én leszek a Se, egy hadart Se, aki semmi se, csak van és az se, mert miért is Ne.

—
Macska ül az ágyon
ott ülök én is háttal
Feri meg egyet rányom
az evezőlapáttal

—
Kis hidak, kis szigetek

bömböl a függönyön át a zene
maga férfi?
Kezdjük előlről: neme?

—
Ezzel szórakozok mostanában, nem nagy dobás, persze, kitapogatom a falat, megkeresem a sarokvasat, az ajtót, kulcsot pecázok elő, bedugom a zárba, kinyitom, átmegek rajta, becsukom, bezárom a kulccsal, elindulok, lépcsők után kint az utcán, megyek-megyek, mint a hárfa, sokszólamú családfába, odaérek, falat fogok, ajtón ajtó, majd bejutok, leülök a zöld székemre, istent formálok a saját fényképemre. Mert nem lehet-e ez a vicaversa, verza? Nem – mondják öten. Meghallgatom jövőre az ikrátok.

—
Ha én például minden tudást genetikusan örököltem volna, akkor minden itt lenne a génfejemben, amit azok a babgesztenyerázó elődök felspékeltek nekem, nekem, aki majd megdöglik itt, csakhogy apám is alig haladta meg a húszat, amikor születtem, mit tudhatott még, apja, drága nagyapám, szintén fiatal lehetett, az ő apja, megint csak törpekorú, nem hiszem, hogy lett volna a családfában egy kemény aggastyán, aki nyolcvanas éveiben azt forgatta a fejében, ha törik, ha szakad, ezen a hússlagon beküldöm az időbe az agyam.

A tudomány nagy vesztesége a logika, a logika csődje a tudomány; jól megvannak egymás be nem ismert, fojtott halszagában. A tudás megszerzésének egyetlen lehetséges módja: az ellenszegülés közbeni tapasztalás, és ennek fölfordítottja, csak bajos: tapasztalás közbeni ellenszegülés, az egyetlen tudás lehetséges módja, fekete-fehér, a radiátorhoz bújok, nem vagyok rendesen kihasználva. Kenyértörés. A fuldoklás utolsó buborékai, ahogy amilyen többféle édes gömbök, a fulladás édes gömbjei, három, önmagában soha nem gömb, az utolsó léglélegzet, Pp, mely felszökik a pusztá égre, mintha mindörökre menekülne attól a három gömbtől, ami akkor volt, az idő tájt, a szájhúst elhagyám, semmi, nem kell ez, végre szót értek a halállal, nem rohadok az esztétika golyóálló szellemmarkában?-e.

Hérodotos görögtűz
addig élsz vagy örök új
pumpa-pumpa elmegőz
szakácsnak is szakács főz

Inni csak annak kell írás közben, aki ha nem inna, folyton arra gondolna, mi lenne, ha inna most valamit, és nem arra gondolna, mit írjon, mert már ivott valamit, egy keveset, és arra gondol, hogy iszik és ír, máskor meg csak iszik, a végén arra gondol, mert mondja magában, ez megfoghatatlan, ez a szólam ilyenkor, le kéne írni, holnap csak a ceruzák merednek ki az asztali köcsögből, és látja, úgy van, ahogy gondolta, mindent elfelejtett, a menetet, amivel kis híján készre pofozta magát, de ott mered a ceruzarúd, hideg fényes végén a grafit, mellyel mozdatlan sasok rajzolhatók, nyitott szemű, kibernetikus sasok, amik odabent repkednek a fej agyalágyult terében, és akkor küszöbön a délután, az egy, vak fények és párduchangok, miért nem ittam inkább tegnap, nem gondoltam volna folyton erre, és most már nyugodt lehetnék egy időre, hogy csináltam valamit, ellene vagy mellette, vagy viszonylag nem észre venni őt.

Szeretem ezt a zenekart, nem tudom, miért, a szótárban az állt, csúcsforgalom, káka, egy zenekar két ennyire különböző hosszúságú fordításnéven, kétszer írtam is, hogy néven, melyiket töröltem ki, a másodikat, mondom, biztos, most, ahogy hallgatom, egy dologra tudok gondolni, kikapcsolom, de majd

nem emlékszem, ha ezt olvasom, hogy kikapcsoltam-e, pedig tudni akarom, mi volt valójában, mindent elfelejték, nem lehetetlen, hogy a következtetésem nem állják meg a helyüket, nem lehetetlen, hogy a következtetésem szempontjából legfontosabakat felejttem el, nem lehetetlen, hogy az emberi agy képtelen a gondolkodásra, ilyen feltételek mellett nincs kizárva semmi sem, nem lehetetlen, hogy amit gondolkodásnak gondolunk az valójában a végtudat érzelmeinek legreflexebb hínárcsapása, csapásai.

Itt állunk, most van, nem lesz itt már pokoli háború, bár nehéz a pótkapus eszével a labda árnyékát elgondolni. Nagyon egyszerű, megijósolni bármit nagyon egyszerű; a jók aranybányája az emberi tevékenységek variációinak viszonylag kicsi száma. Nincs mit csinálni. De egyetlen jós soha, semmikor meg nem mondta, hogy mit képzelgek, legyen így, a képzelgés az én mindenhatóm, mely mindenkinek mindenhatója, aki szokott képzelegni, az képzeleg, a képzelgés a legfinomabb derű, amit a mozgatható formák ócskavaspiacán összefoghatunk, egy szerves képzelgés, és mindjárt más színben.

A vámudvar kapuja még messze volt, nem is tudtuk, hogy ott a vámudvar, az autó meg a nyílt úton állt meg, kifolyt belőle az olaj, toltuk, a nagymamát hazaküldtük egy villamossal, de csak gyalogolt el, lehetetlennek tűnt, hogy a száguldó villamos megálljon neki, nem szállt fel, mi toltuk a kocsit, az első lejárá jobbra látszott, a vámudvar felé, betoltuk oda, láttuk, a nagymama megáll a távolban, nézi, nem száll fel, nézi, hogy nem toljuk haza a kocsit, nem érjük utol sem, nem integet, megáll, nézi, gondolja, se ez, se az, hát rizikózunk, hogy a vámudvarba fordulunk. Megállunk a vámudvarban, tele a kocsi piával, egy rekesz sör, húsz üveg bor. A vámudvar előtt tanakodunk, hogy mi legyen. A vámudvar egy tér, a téren ház áll, mázsaház, döbbenetes, lószarral szürkére tapasztott emeletes falak, középen vaskapu, fönt tornyok, megáll egy zsiguli. Három rövidet, négy hosszút csönget. Szerintem hívjuk a szerelőt, vontassuk el kötéllel. A vámkapu kinyílik, minket néznek, kutyák érkeznek a porfingó homokból, a vámos a kutya fejét ránk fordítja, a zsigulis bemegy, a vámos néz, hangosan mondom, szar ez a skoda, úgy ahogy van, a vámos néz, fogja a kutyát, végül nem engedi- nekünk. A nagymama is odaér, a kutyák nem ugatnak a vámudvarban, egyszerre halom és látom, ahogy belőlem valami beszél. Csak fe-

születen hazudgatsz magadnak, te-te, leplezet mivel-tod, az öléskényszer a szeretetinger legvégső szublimálása mifelénk. Nálad a tej.

Az oldalról bevágó holdsávban, úgy láttam, piszkosul mocorog valaki, aki előbb fordul meg, mint gondolta, nem hittem, hogy a szél ilyen kis helyen kever, vadul kever a kis szél a bevágó holdsávban, nem haladt semerre, a tőkét néztem, ahogy a földből kiálló könyörgés fájdalmas szőlőgöcsörtjei, a mélyen megfogott kertre gondoltam, hogy nem találtak semmit, a föld megfordult, és vele semmi, volt ott négy almafa, apám tudta, soha nem hoz neki gyümölcsöt, nem tudta, hozott hat ehetetlen reszel-nivaló almát, keksz a zebben, rozsdafoltok, apám nem tudhatott semmit, nem esküdött föl az almafákra, termésig vagy soha, nem hallom, jól tette, nem esküdözött, nem emlékszem egyetlen ígéretére sem, ennek örülök, jól tette, a hold sárga fénye szíjat hasított az udvarból, a szomszédok házainak árnyékai legföljebb a kerítésig értek, onnan a kerítés árnyéka volt, a hold játszott velünk, előjátszott,

átjátszott, a hold Burkina Faso-ban is megtette a dolgát, dolgom itt, nekem van, három nyírfá állt az udvaron, a szobámból láttam, lassan nőnek, nagyon-nagyon marokra fogtam, ujjam átért az ütőeremre, aztán nem, már nem éreztem a szívverésem, télen, ha sütött a nap, eltűntek.

Ha arra gondolok, amire soha nem gondolhatok, akkor gondolom, van még mire gondolni.

Jókor születtem a földre, épp most, jókor, később semmi dolgom nem lett volna – mondtam, füttyültem, meszes ruháján nem bomló sapkacérnát találtam.

A Brown-mozgás lényege az, hogy egyre kevesebb lesz a néger. A sötét cigány. Minek az.

